

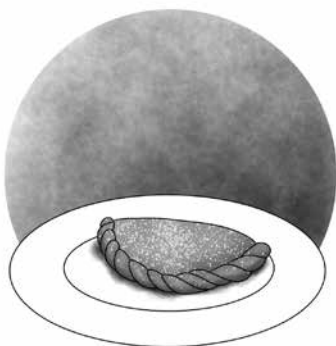
MICALET TEATRE

Empar, la becadeta i el 'patiarcat'

Fani Grande

Dibuixos de Ramon Pla

ESCENA 1
EL PASTISSET

(EMPAR està a la seua habitació. El llit amb el seu cobertor de magdalenes. Tot el terra ple de llibres. EMPAR escriu al iaio Vicent. Hi ha una cistella de bàsquet en un racó de l'habitació on els FOLLETS tiren balons. Els FOLLETS estan bufant, suant, esgotats. Van amb roba de diversos esports: fúting, bàsquet, ciclista, natació, dansa, porten aletes... etc.)

EMPAR. Estimat iaio Vicent, dos punts. La mareta diu que faça la becadeta, però jo no estic per a becadetes, iaio, jo vull eixir corrents i anar a la bíblia a buscar llibres per poder entendre què

m'ha passat. Estic superrrrr in-dig-na-da, iaio. (*EMPAR diu indignada amb molt d'èmfasi.*) Saps què m'ha passat, iaio?... M'ha passat... Ai, espera, que m'he llançat en planxa al llit i no m'he buidat les butxaques. (*EMPAR trau quatre magdalenes de les butxaques i torna a tombar-se al llit. Agafa el bolígraf.*) Ai, espera, un moment, que em clave açò. (*EMPAR trau una carlota enorme de la butxaca, la mira amb llàstima, la llança a un racó i li pega a un FOLLET al cap.*) Iaio, este matí Miquel m'ha dit que no vol jugar al bàsquet amb mi perquè soc una xica i no tinc força per llançar la pilota a la cistella!!!!... És que, jo flipe, iaio... Sí, damunt, estic que redole, i ell és més baixet que jo... Fli-pe en coloretts, iaio. Si jo l'ajudava a fer deures quan érem xicotets! Iaio, t'he fet cas i he intentat dialogar amb ell, i li he preguntat que quin era el problema que jo fora una xica. Saps què m'ha amollat?... Ha fet cara de rata xafada i ha dit tot fanfarró: «Buaaa, les xiques sou un rotllo». I ha pegat mitja volta i s'ha pirat. Pau i Cristina que ho han escoltat li han dit que se n'ha passat tres pobles, però ell ja havia fet fugina. Això és normal, iaio???? (*EMPAR crida quan fa la pregunta.*)

MARE. Empaaaaaaarrrrrrr, fes el favor de descansar el cabet una miqueta, encara et queda molt de dia al davant. *(La mare d'EMPAR crida des de fora de l'escenari.)*

EMPAR. Mami, maretaaaa!!!! *(EMPAR amb veu dolceta.)*

MARE. Tarari, tarareta!!! *(La MARE des de fora de l'escenari.)*

EMPAR. *(EMPAR parla rient.)* És que el iaio vol que li explique el que m'ha passat amb Miquel!!! *(EMPAR pega un bot del llit i acosta l'orella a la porta.)*

MARE. Clar, dona, i no t'oblides de contar-li al iaio això de les carlotes que ens va dir Júlia!!! *(Des de fora de l'escenari.)*

EMPAR. *(EMPAR mira la carlota de terra, va a buscar-la, l'agafa, la mira de prop, l'olora, vol pegar-li un mos però amb el dit l'assenyala com si anara a posar-li una multa i se la mira de lluny.)* Tens un coloret molt bonic, però no et mossegaré tan fàcilment, Madame Càglot. *(EMPAR pronuncia amb accent en la lletra a i dient «càglot», com si fora un nom francès.)* Vol berenar amb mi, Madame Càglot?... Tenim api i bròcoli. *(EMPAR mou la carlota a dreta i esquerra dient que no.)* No li agrada el bròcoli?... Doncs

és molt bo per a la pell. Per no dir l'api. Mare meua, l'api, l'api és me-ra-ve-llós. (*EMPAR diu això amb veu molt teatral.*)

MARE. Empaaaaaaaar!!!! No et burles de les carlotes, que són molt bones per a la pell!!! (*La MARE crida fora de l'escenari.*)

EMPAR. (*EMPAR deixa la carlota en la tauleta de nit i torna a obrir el diari.*) Iaió, això de la carlota... Això de la carlota és un complot! Com estan de pesats que menge massa dolç!!! I jo quina culpa tinc que tot estiga tan bo... I m'han dut a Júlia, la nutricionista, perquè diuen que estic que redole... Però jo els he dit que és normal eixamplar-me, que ja he complit onze anys i passaré a l'ESO, i que estic fent-me major! A més, si ara cresc ampla, després m'estiraré, que el creixement és així: primer eixample i després m'estire. Diu la mareta que, en lloc de magdalenes, menge carlotes... (*EMPAR agafa la carlota, li pega un mos i fa cara com si haguera xuclat una llima.*) Puaggg... On m'havia quedat?... Ah, sí. Tu et penses que això de Miquel és normal, iaió?... Eixe té una carxofa torrada al cap o què?... Ara resulta que tampoc vol fer *booktubs* en classe perquè ixen xiques en els vídeos... I un dia, Miquel va dir a Vicen, la

nostra mestra, que no es creia que ella tinguera el diploma de mestra perquè les dones no som tan llestes... És superfort (*EMPAR es gira cap amunt i mira el sostre quan diu el segon «que fort».*) Tot açò de la indignació és esgotador. (*EMPAR badalla.*) Crec que sí que faré la becadeta. (*EMPAR comença a badallar més.*) Quin pastisset tenim en l'escola, iaio, quin pastisset... (*EMPAR reviscola.*) Pastisset, quina paraula més bonica. Pastisset... Pas-tis-set... Pas-ti... Pas... Ti... (*EMPAR es torna a gitar i va dient pastisset fins que es queda adormida damunt del diari.*)

(Sonen les campanes del campanar. D'un costat del llit ix una xica amb l'uniforme de policia. De l'altre costat aguaita una altra xica vestida de pilota d'avió de combat. Són ESTEFANÍA NAVARRETE, comissària de Policia Local de València, i PATRICIA CAMPOS, la primera dona que va pilotar un reactor a l'Armada i entrenadora professional de futbol. Se sorprenden en vorè's totes dues i es queden parades uns segons, observant-se damunt de l'escenari. Com si estigueren davant d'un mirall. Van acostant-se a poquet a poquet i es queden plantades l'una davant de l'altra. Es miren

en silenci. La policia allarga el braç i toca la pilota d'avions de combat, que allarga el braç i toca la policia en el braç. Es miren fixament un moment. PATRICIA pessiga ESTEFANÍA a la galta. ESTEFANÍA pessiga PATRICIA a la galta. Es fa un silenci. De sobte esclaten a riure alhora.)

ESTEFANÍA. Soc Estefanía Navarrete, comissària de Policia i especialista a Patrullar Becadetes de la Igualtat.

PATRICIA. Patrícia Campos, entrenadora professional de futbol, expilota de reactors i especialista a Patrullar Becadetes de la Igualtat. (*ESTEFANÍA i PATRICIA encaixen mans.*)

ESTEFANÍA. Estic en missió especial de la Patrulla Becadeta vigilant la igualtat entre xiquetes i xiquets, i m'han assignat esta part de l'horta perquè ens han comunicat que hi ha certs problemes.

PATRICIA. Sí, sí... Jo patrulle la igualtat per ací i ja em van dir que enviarien reforços per a l'«Operació Igualtat». (*ESTEFANÍA i PATRICIA es queden mirant-se i trauen de darrere de l'esquena dues carpetes.*)

ESTEFANÍA. Els informes que ens han arribat sobre Miquel Bronchú són altament preocupants.

PATRICIA. Sí, sí... Miquel... (*PATRICIA obri la seua carpeta i mira els papers molt seriosa. Mou el cap, amb gest molt preocupat mentre llig.*)
«Xiquet d'onze anys, escolaritzat, jugador de futbol, que ha deixat de llegir i de jugar amb les xiquetes perquè diu que no són tan llestes com els xics i que són un rotllo.» (*PATRICIA llig l'informe.*)

ESTEFANÍA. Sempre el mateix amb la igualtat, sembla que no acaba d'estar entesa del tot i mira que fan tallers i activitats i els ho expliquen ben bé...
I les xiquetes i els xiquets col·laboren...

PATRICIA. Diu l'informe que s'han observat els canvis en l'últim any... (*PATRICIA es queda en silenci.*)

ESTEFANÍA. (*ESTEFANÍA mou el cap també amb preocupació.*) Miquel era un xiquet tan bonic quan era menudet. (*ESTEFANÍA mou el cap dient no, no, no.*) No sé com s'ha tornat tan masclista, la veritat. Si sols té onze anys!!!

PATRICIA. Ell no era així. Tots els informes que teníem eren favorables...

ESTEFANÍA. Ha d'haver-hi passat alguna cosa greu perquè no vulga jugar ni col·laborar en classe amb les seues companyes... Jo he revisat els informes del seu pare i...

PATRICIA. El seu pare té un historial prou extens...

I del seu iaio, Miquelot, també ens han arribat informes una miqueta preocupants. (*PATRICIA fulleja els informes.*) Hem d'esbrinar-ho, tenim les coordenades exactes d'on fa Miquel la becadeta.

ESTEFANÍA. Si ho agafem a temps, podem fer que torne a jugar amb les companyes i que les respecte. Un xiquet no pot passar de *bonico* a masclista sense cap motiu.

(PATRICIA i ESTEFANÍA s'acosten al llit d'EMPAR, que dorm com una sépia totalment aliena al que passa.)

ESTEFANÍA. Esta Empar serà una dona extraordinària... Em recorda molt a mi en la seua estima als llibres. Jo no eixia de casa sense un llibre.

PATRICIA. Jo sempre preguntant el perquè de les coses i volia saber-ho tot. A ma mare la tornava carabassa perquè des de menuda li deia que volia volar...

ESTEFANÍA. I jo em passava el dia tancant al calabós els roïns que feien mal a les persones.

PATRICIA. Encara recorde el que em va dir un veí meu, quan em vaig allistar per a formar-me

com a pilot de reactors: (*PATRICIA fa veu greu.*) «Patricia, això no ho pots fer, això ho han de fer els homes.» Però jo ja estava dalt del reactor.

ESTEFANÍA. Ufff... Això m'ho deien sovint, a mi. Recorde perfectament quan em van dir en la primera acadèmia que vaig anar, que si havia pensat bé això de ser policia, perquè era cosa d'homes drets i fets. (*ESTEFANÍA somriu i es toca la gorra de poli.*)

PATRICIA. I ara ets comissària en cap!... Nyas, coca. (*PATRICIA i ESTEFANÍA fan una palmada en l'aire.*)

ESTEFANÍA. Nyas, coca!!!! I ara pilotes un reactor i entrenes un equip professional, i... És cert que tens una ONG a Uganda perquè les xiquetes juguen a futbol?

PATRICIA. Sí, és el millor que he fet en la meua vida, ajudar xiquetes a fer esport en un país que no vol que les xiquetes toquen la pilota.

(*ESTEFANÍA i PATRICIA fan un DAB.*)

ESTEFANÍA. Quan acabem esta missió, potser t'acompanyaré en un viatge. Jo faig *running*... Podem organitzar alguna carrera allà.

PATRICIA. T'encantaria vore les caretes de felicitat que fan quan juguem al futbol i corren i corren... Parlant de córrer, és cert que t'has fet *runner* per denunciar la violència de gènere i córrer per totes les dones maltractades?

ESTEFANÍA. Sí, i també és la millor idea que he tingut en la vida, córrer per elles...

PATRICIA. Tu vens a Uganda a jugar amb les meues xiquetes i jo córrec amb tu per elles!!!

ESTEFANÍA. Això seria genial!!!

PATRICIA. (*PATRICIA mira el rellotge.*) Anem cap allà, Miquel deu estar a punt de fer la becadeta.

ESTEFANÍA. Anem!!!

(ESTEFANÍA i PATRICIA ixen per un costat de l'escenari. Els FOLLETS, que han parat atenció a tota la conversa, es posen dempeus i fan també un DAB. Un d'ells agafa el diari d'EMPAR i intenta llegir-lo, però un altre FOLLET li fa un senyal de tallar-li el coll amb el dit com fan en les pel·lícules i el FOLLET tanca de colp el diari i el deixa a la tauleta. Aleshores veu la bossa de magdalenes i quan n'agafa una, l'altre FOLLET li tira una carlota i deixa la magdalena i se'n va de l'escenari arrossegant els peus, tot trist.)

